

TERMALBADET

Vi står och väntar på vår tur att komma in i badet. Utifrån kommer en liten spenslig man rusande med sitt badkort i högsta hugg. Han tvärstannar bakom oss liksom för att invänta sin tur.

- Min herre, säger jag artigt, om ni har tid klockan 11 kan ni passera, för vi skall inte in förrän klockan 11.10.

Han nickar mot mig med ett tacksamt leende på läpparna och kilar sedan förbi, kvick som en liten vessla.

Nu är det vår tur. Vi går fram till mottagningsdisken där en vitklädd dam noga prickar av vår ankomst i badkorten, dessa dokument som vi ständigt måste bära med oss under badsejouren som bevis på vår rätt att få del av den välgörande behandlingen enligt de föreskrifter som termalläkaren lämnat.

Vi får var sitt paket med en smårutig badrock i rosa och vitt samt en liten handduk i samma färg och mönster. Borghild kan inte låta bli att le. Hon vet att jag aldrig frivilligt skulle klä mig i rosa. Men här finns inget val. Alla, kvinnor som män, går omkring i samma förskräckliga utstyrel. Detta känns i varje fall som en tröst.

Sedan tilldelas vi den praktiska "herrbetjänt" i plast, där vi skall ha våra kläder medan vi badar. Vi går in i var sin omklädningshytt och byter om. När vi kommer ut för lämna våra betjänter till garderobiären får vi vänta på en dam framför oss. Hon har badat färdigt och skall nu hämta ut sina kläder. På något sätt har hon lyckats komma iväg utan att få numret på sin betjänt inskrivet i badkortet. Men hon säger sig vara säker på att det var nummer 96. Mannen bakom disken ser bekymrad ut. Ty på det numret hittar han en omgång herrkläder, som dessutom verkar vara dubbelt så stora som damen. Och inte vill hon heller vidkännas några av de damkläder som hänger bredvid nummer 96. Efter en hel del palaver, där försök med såväl nummer 196 som 296 inte givit något positivt resultat, får garderobiären en snilleblix. Han plockar fram nr 69. Damen skiner upp i ett lättat och igenkännande leende.

_ Bingo! ropar jag när damen kilar iväg med sina pinaler och vi äntligen kan få lämna in våra. Vi ser till att numren förs in ordentligt i våra kort.

Vi börjar med kataplasm. Jag tycker att detta nästan låter litet farligt. Men så är det inte alls. Man får varma paket fyllda med mineralmättad lera på de delar av kroppen som skall behandlas. För min del är det rygg och nacke.

Borghild kommer in med en gång medan jag får vänta litet. Man följer en bestämd turordning och blir inkallad när det är dags. En gänglig man reser sig plötslig upp och går fram till mottagningen.

- Nu har jag suttit här och väntat alldeles för länge, säger han upphetsat till damen som kallar in badgästerna, det är redan flera stycken, som fått gå före, fastän dom har kommit hit efter mig. När är det egentligen min tur?

- Men, Monsieur, svarar damen vänligt efter att ha tittat i hans kort, ni har ju ingen fast tid, ni är en "provisoire". Det betyder att ni måste vänta tills någon får tid att ta hand om er mellan två ordinarie gäster. Vi har ett bestämt schema att följa här.

- Jag har minsann inte tid att sitta här hela dagen, muttrar mannen misslynt. Det får vara med det här så länge. Nu går jag någon annanstans.

När jag går in till min behandling ser jag honom med bestämda steg bege sig bort från kataplasmaavdelningen. För min del går jag in och lägger mig på en brits över de ljuvligt varma och sköna plastkuddar, som en vänlig medlem av personalen gjort i ordning åt mig. Trots stressen är stämningen trivsamt och glatt. Över klappret av springande fötter hörs både sång och glada skratt.

Jag har nästan hunnit slumra till när någon ropar:

- Har vi någon "provisoire"? Jag har tid att ta en nu.

I det ögonblicket kan jag bara föreställa mig mottagningsvärdinnans tunga suck.

Snart nog blir jag väckt ur min halvslumner. När man har det så här behagligt går tiden alltid för fort. Men schemat måste följas. Nästa gäst står på tur. För mig är det dags för "le Pomme". Detta innebär att jag får bege mig till duschavdelningen. När jag går dit passerar jag först den avdelning där människor sitter med ömmande hand- eller fotleder instuckna i en maskin för att få en välgörande vattenmassage. På den andra sidan ser jag patienter med masker för ansiktet andas in mineralrik ånga i lungorna. Min avdelning ligger längst bort i korridoren. Där står redan en liten glad och pratsam dam och väntar på mig. Hon frågar om jag vill ha behandlingen stående eller sittande. Jag väljer det sistnämnda. Då sprutar hon litet rengöringsmedel på en pall som jag sedan får sätta mig på med ansiktet mot väggen. Ty det är ryggen som skall duschas. Hon frågar om trycket är lagom. Jag svarar att det är perfekt. Sedan sprutar hon det varma vattnet över min rygg alltmedan hon sjunger "Parle moi d'amour". Det känns verkligen härligt – med ryggduschen, alltså. Efter ett par minuter är hon färdig. Medan jag torkar av mig pladdrar hon glatt om allt mellan himmel och jord. Sedan säger vi adjö och hon önskar mig välkommen tillbaka nästa dag.

På väg upp till ångbadet passerar jag bassängen där Borghild och jag senare skall få del av den typ av vattenmassage som kallas "la Trombe". Där är det som vanligt en lång kö av väntande badgäster. En del av dem skall ha vattengymnastik. Det skall inte vi. Så jag beställer två platser till nästa massagetur. Den unga damen bakom disken hälsar med ett igenkännande leende och suckar sedan.

- Idag är det en mardröm här, stönar hon. Jag har svårt att hålla reda på alla. Många irrar omkring som yra höns. Men ni skall i varje fall ha platserna 12 och 13 i bassängen samt hängare nummer 112 och 113 för era badrockar. Välkommen tillbaka efter ångbadet.

Jag tycker om nummer 13. Så jag hänger min rock på det numret även när jag skall in i ångan. För där väljer man själv en ledig krok. Borghild, som kommer dit från en annan behandlingsstation, brukar hänga sin rock på kroken bredvid. Sedan ses vi inne i ångan. Fast det är minsann inte så lätt att urskilja vem som är vem där inne, ty där råder rena Lützendimman. Man bara skymtar de badande som diffusa silhuetter. Men efter en kort stund har ögonen vant sig och hon kommer och sätter sig bredvid mig. Vi sitter sedan och andas in den ljumma, mineralrika ånga, som sprutar ut genom tunna rör i väggarna. Temperaturen är behaglig, kanske någonstans mellan 40 och 50 grader, alltså ingen verklig bastuvärme, vilket många verkar vara tacksamma för.

Efter 10-15 minuter är det dags att gå ner till vattenmassagen. Jag tar fram kortet, som jag har i badrocksfickan, och lämnar det till damen, som givit oss våra platser. Hon tittar på det och utbrister sedan förvånat.

- Men herr Ernulf, hur i all världen kan ni ha fått Madame X:s kort?

- Vad säger ni? svarar jag helt oförstående. Jag kan väl inte ha fått fel rock i ångbadet. Jag hänger alltid på nr 13 och det var minsann där jag tog den när jag var färdig.
- Ja, inte vet jag, men jag ordnar i alla fall så att ni får tillbaka ert kort medan ni badar här.
- Tack, det var vänligt.

Jag går iväg för att hänga av mig badrocken. Men det hänger redan en rock på krok nr 113. Den unga damen stönar återigen när jag berättar det för henne.

- Häng på nr 213 då, föreslår hon.

Men även den kroken är upptagen. Hon stönar på nytt. Så springer hon fram till krok nummer 113 och tar bort rocken, som hänger där.

- Nu är den ledig, säger hon, jag får se till att få fatt i ägaren till den här när han eller hon kommer upp ur badet.

Hon får syn på en man och en kvinna som är på väg mot bassängen utan badmössa på huvudet. De är båda smala och bleka. De ser sig tveksamt, nästan oroligt omkring. Det är uppenbart att detta måste vara deras allra första dag i badet.

- Ni har glömt att ta på era badmössor, ropar den ansvariga till dem.

De tittar förskräckt på henne.

- Vi har inga, säger kvinnan, vi visste inte att man måste det.
- Men ni kan inte gå i bassängen utan att ha något på huvudet. Ni får använda era handdukar idag, så får ni skaffa riktiga badmössor till i morgon.

För min del får jag annat att tänka på. Ty på plats nummer 13 står redan en kraftig herre och väntar på att behandlingen skall börja.

- Goddag, min herre, säger jag artigt, har ni också fått nummer 13, precis som jag?
- Ja, det har jag, svarar han utan tillstymmelse till tvekan i rösten.
- Det var ju ett märkligt sammanträffande, avrundar jag, samtidigt som jag börjar se mig om efter en annan plats.

Det visar sig att nummer 15 är ledig. Så jag tar den. När tromben börjat virvla fram ur väggen ställer jag in den så att den masserar min ömma rygg. Det känns mycket behagligt att stå där i det varma vattnet och luta sig mot virveln. Längre bort har det uppstått ett litet tumult. En dam har just skyndat ner i bassängen och gjort anspråk på plats nummer 9. Men den är redan upptagen. Och nu finns det ingen annan plats, som är ledig. Den nyanlända försöker därför övertala den andra badaren att lämna sin plats åt henne. Då kommer vår dam i den vita rocken springande. Hon förklarar att det minsann inte går att rusa ner i vattnet under pågående behandling. Den senast ankommande är inte inbokad förrän på nästa tur. Så hon får snopen bege sig upp ur vattnet igen medan vi andra fortsätter att njuta i det våta. Jag ser Borghild vrida på sig för att få fötter, ben, armar och axlar masserade. Själv står jag kvar i samma ställning för att min stackars onda rygg skall få så mycket omvårdnad som det någonsin är möjligt.

När det är dags att stiga upp går jag fram till mottagningen för att höra om mitt kort kommit tillräta.

- Jodå, här är det, kvittrar sköterskan, som nu återfått sitt goda humör. Madame X hade flyttat undan er rock, för hon ansåg att den hängde på hennes nummer, fortsätter hon och himlar med ögonen. Hon tänkte inte på risken att ni då skulle kunna gå iväg med fel rock!

Mannen från plats nr 13 kommer fram och berättar att han inte kan hitta sin badrock som han hängt på krok 113. Den badansvariga ger honom en bister blick och springer sedan iväg för att hämta rocken. Vi avlägsnar oss för att gå vidare till nästa station. Men allra först skall vi gå och få våra badrockar och handdukar bytta till nya och torra. I ögonvrån ser jag mannen återfå sin rock tillsammans med några förmodligen förmanande ord. Kanske förklarar hon för honom skillnaden mellan 13 och 15.

I rock- och handduksbytet står nu samma pigga och gladlynta dam som tidigare duschat mig på ryggen. Hon skiner upp när hon får se oss.

- Madame, säger hon vänd mot Borghild, det var jag som tog hand om er man i duschen. Ni kan tro att han njöt av behandlingen. Jag hoppas att detta inte gör er svartsjuk!
- Inte alls, svarar Borghild vänligt och sveper med en min av välbehag den nya och torra badrocken om sig.
- Hon är inte den svartsjuka typen, säger jag, så i morgon får ni gärna ge mig en omgång till.

Vi fortsätter till slutstationen, "bain de boue", som väl närmast kan översättas med "gyttjebad". Vattnet är beigefärgat och trögflytande samt oerhört mineralrikt med tillsats av kaolin. Där kan man ligga i den goda värmen och flyta som en kork. Det finns tolv platser i bassängen och tolv kroker för badrockar och handdukar. Damen, som har hand om denna avdelning, är lugn, bestämd och vänlig. Hon prickar av våra kort och kallar sedan upp dem som är färdiga. Detta bestäms av en tavla med tidsstyrda lampor som börjar blinka när tiden är ute. Hon ropar upp namnet på en man, som med gäll röst ropar tillbaka att han inte är där. För han vill i likhet med de allra flesta inte alls lämna sin sköna plats i badet. Men damen är obeveklig. Så det är inget annat att göra än att stiga ur bassängen. När jag möter honom säger han att han nu lämnar en uppvärmd plats till mig. Detta är ett stående skämt bland gästerna i "bain de boue". Ingen orkar skratta åt det mer än högst ett par gånger men alla ler ändå och nickar vänligt när det uttalas. Så även jag.

Vår utmätta tid rinner snabbt iväg och alltför snart måste vi lämna ifrån oss våra platser till nyanlända gäster. När vi kommer upp ur vattnet ser vi nästan ut som lerfigurer. Men efter att ha duschat av oss återfår vi vårt normala utseende.

Vi avslutar behandlingen i "salle de repos" där vi låter våra behagligt varma, trötta och av mineraler tyngda kroppar få sig en stunds välbehövlig vila i bekväma liggfåtöljer. Sedan går vi och hämtar våra kläder hos den glade garderobiären, byter om och beger oss iväg för att äta en god lunch.